

Eel

Geen therapie, maar Vlie!

TEKST: LINDA NOORDHUIS
FOTOGRAFIE: KLAAS HUIZENGA

Bij de burens naar binnen gluren: we doen het allemaal graag. Vlieland Magazine gaat nog één stap verder. We willen weten wat er bij u boven de bank hangt. Graag luisteren we naar uw verhaal over het werk dat u bekoort, ontroert en/of troost. Vaste Vlielandgasten Eel en Riek uit Ommen vertellen over de ring voor hun kleindochter Indi. Edelsmid Marleen Lever-van der Wielen van De Zilverjutter te Vlieland maakte deze speciaal voor haar.

“Zou hier sinds 1661 niet meer zijn schoongemaakt?”, vraagt Riek zich hardop af. Ze bekijkt munten uit die tijd die recentelijk in de Nicolaaskerk gevonden zijn. Ze spreekt me aan terwijl ik de munten in een vitrine bewonder en vraagt: “Woont u hier op Vlieland?” “Nee, ik schrijf verhalen over wat Vlielanders en gasten boven de bank hebben hangen. Heeft u misschien een verhaal bij een kunstwerk?”

Riek: “Dat is net iets voor mijn man! Hij heeft een totelpaal, een aquarel en zit altijd vol verhalen.”
Haar man Eel geeft aan dat zijn armband en het ringetje de kunstwerken zijn die hem het meeste raken. Het heeft te maken met zijn scheiding en de ziekte van zijn dochter.
Eel en Riek gaan mee naar atelierwoning Studio Betzy achter Museum Tromp’s Huys. Voor koffie met citroencake van Bakkerij Westers en de geschiedenis van het ringetje:
“Wij zien deze ontmoeting niet als toevallig en willen ons verhaal vertellen.”

Armband

Het jaar 2000 zal Eel nooit vergeten. Het is het jaar van zijn scheiding. Deze kwam voor hem onverwacht, alhoewel hij dat nu naïef noemt. Ze hebben drie kinderen; hij was gewend aan de geborgenheid van zijn gezin. “Mijn vrouw en kinderen waren mijn anker en boeien. Je bent gelukkig en die zekerheid wordt weggeslagen. Mijn pijler brak bij de grond af. Het dal was diep en donker. Mijn werkplek was de plek waar ik me goed voelde. Ik werkte als chef-kok in een zorginstelling in Ommen. Daar kon ik mijn ei in kwijt.
Ondanks alles had ik een prachtig plekje gevonden, een klein kabouterhuisje aan de rand van het bos. Daar kon ik een beetje in de anonimiteit leven.”
Riek: “De vaste grond verdwijnt en jij hebt je heel schuldig gevoeld tegenover je kinderen.”
Eel: “Ik vind dat ik mijn kinderen door de scheiding veel verdriet heb aangedaan.”

Het was de eerste Vaderdag na de scheiding. Zijn oudste dochter Esther was zeventien en de tweeling Mark en Rianne vijftien. Ze zochten hem op in zijn kabouterhuisje en gaven hem een juweliersdoosje. Daarin zat een armband met binnenin de gravure: “Voor de liefste papa.”
Eel: “Waterlanders! En diepe dankbaarheid. Ik ben een emotioneel mannetje. Het ging me om de tekst. Of het van blik was of van goud dat maakte me helemaal niets uit. Je kunt verdrinken in je verdriet. Zij hebben me nooit laten zakken en ik ben nog steeds ongelofelijk dankbaar en blij met ze. Ik hoop tot in lengte van dagen.”

Wondertje

Inmiddels is Eel veertien jaar samen met Riek. Ze wonen met elkaar in het kabouterhuisje dat ze hebben verbouwd. Samen hebben ze zes kinderen en zeven kleinkinderen. Het achtste kleinkind is op komst.

Eel: “Ik denk vaak aan de rollercoaster waar mijn oudste dochter in zit. Een aan-

tal maanden geleden hoorde zij het blijde nieuws dat ze zwanger was en dezelfde dag ontdekte ze een knobbeltje in haar borst. Een week later hoorde ze dat ze borstkanker had.

Ondanks de zwangerschap heeft ze inmiddels twintig chemo's gekregen. Alle controles lijken goed. Riek: "Ik heb allemaal mapjes voor de kleinkinderen in mijn telefoon. Ook een mapje met de echofoto. Haar mapje heet 'Wondertje'."

Ring

Eel: "De armband is heel persoonlijk voor mij: ik heb hem dag en nacht om. Hij ziet er doorleefd uit. Zilver is kwetsbaar. Er zitten krassen op, net als op mezelf. De randen van de armband zijn scherp geworden door het dragen. Ik dacht er al een tijdje over na om deze randen er door een edelsmid af te laten halen. Maar kan ik iets laten afhalen van wat ik gekregen heb? Mijn armband is emotie. Wat er afgehaald wordt, wil ik omvormen en teruggeven aan iemand die mij dierbaar is. Ik overlegde met De Zilverjutter. Zij vertelde dat het mogelijk was en dit voelde goed."

Vóór Eel en Riek van Vlieland vertrekken - en teruggaan naar Ommen - gaan ze eerst naar De Zilverjutter in de Dorpsstraat om de armband en de ring op te halen. De edelsmid maakt van de scherpe randjes iets wat zacht en lief is: een ringetje met een open hartje, gevuld met Noordzeezand.

Eel: "Mijn dochter Esther is zwanger en wordt behandeld. Veel aandacht en tijd gaat terecht naar haar. Bij haar thuis in Amsterdam loopt er binnen dit gezin een dochter rond. Het ringetje wil ik geven aan haar dochter Indi. In februari wordt zij drie. Het voelt als een stukje van mijzelf dat ik een goede bestemming wil geven.

Eel vervolgt: "Natuurlijk is Indi niet ondergeschikt. Er is altijd een andere moeder, een vriendin van Esther, bij haar als ze niet naar de crèche gaat. Wel moet

De ring met het hartje, gevuld met zand van Vlieland. Foto: Marleen Lever-van der Wielen.

Eel en Riek bij hun huis in Ommen.

ze steeds schakelen omdat verschillende mensen voor haar zorgen. Ze heeft zich er geweldig goed doorheen geslagen. Laat dit mijn cadeautje voor haar zijn: een hartje gevuld met zand. Speciaal iets van Vlieland.

Indi hoeft het niet te dragen, het mag in het doosje blijven. Ze mag het in een stoffig hoekje leggen. Als ze het dan een keer opendoet dan hoop ik dat ze denkt: "Dat is van die ouwe opa van mij! Die ouwe lieverd."

In de periode van zijn scheiding maakte Eel voor het eerst kennis met Vlieland. Een vriend van hem was weduwnaar geworden. "Misschien wat onhandig hebben we tegen elkaar gezegd dat we beide in een rouwproces zaten. Dat het goed zou zijn om er tussenuit te gaan. Terschelling kende ik al van haver tot gort: ik was er met mijn ouders en later met het gezin en vrienden geweest. Mijn vriend en ik kregen een fijn weekend op een eiland waar nog geen herinneringen lagen.

**Geef om elkaar.
Zegt het voort.**

Elk ding - hoe klein ook - heeft een verhaal en dat verhaal moet je uitspreken. De armband staat voor verbinding: dat het belangrijk is dat er mensen zijn die om je geven. Mijn kinderen. Dat je dat weet, dat je daarnaar terug kunt. Ik ben niet alleen op deze wereld.

We komen hier voor rust, natuur, op jezelf teruggeworpen zijn. Mocht er ooit een moment in Indi haar leven komen dat het lastig is en dat het allemaal niet zo goed meer lukt: Ga dan maar naar Vlieland."

Riek: "Er hangen tassen buiten in de Dorpsstraat, met de tekst: Ik hoef geen therapie, ik ga liever naar Vlie! Dat is nog waar ook."

Eel: "Vlieland is voor ons een medicijn." Tot slot stelt Riek: "Dat ik jou vroeg in de kerk: 'Woon jij hier?' en ik jou vertelde dat kunst en verhalen vertellen net iets voor mijn man is. Zo bijzonder dat wij elkaar ontmoet hebben in de kerk. En dat dit dan weer op Vlieland gebeurt. We zijn zo solistisch bezig en het is belangrijk om te weten dat het niet alleen hoeft." Eel besluit: "Dit is specifiek voor Vlieland en het kan ook een boodschap zijn voor de mensen die dit lezen: Geef om elkaar. Zegt het voort."

Naschrift:

'Wondertje' is gezond geboren. Haar naam is Lotus.

Linda Noordhuis werkt als artist-in-residence voor Museum Tromp's Huys, in atelierwoning Studio Betzy. Voor de rubriek Kijk Mijn Kunstwerk interviewt ze Vlielanders - en Vlielandgasten - over het verhaal achter hun favoriete kunstwerk. Het kunstwerk kan van alles zijn: een foto, een schilderij, beeld of sieraad. Fotograaf Klaas Huizenga maakt portretten van de geïnterviewden en het werk. Het project zal in de zomer van 2020 worden afgesloten met een expositie in Museum Tromp's Huys.

Ook uw verhaal delen? Neem contact op met Linda Noordhuis via haar website (www.lindanoordhuis.nl) of via lindanoordhuis@gmail.com.